

Sygn. akt I C 875/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Maciej Plaskacz

Protokolant sekretarz sądowy Beata Pułka

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2020 r. w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej **V. (...) w W.**

przeciwko **W. M.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 875/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 grudnia 2019 r. powodowe (...) spółka akcyjna V. (...) w W. domagało się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego W. M. kwoty 2.137,07 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. Strona powodowa wyjaśniła, że dnia 30 września 2016 r. pozwany, kierując pojazdem marki (...), uszkodził ogrodzenie posesji przy ul. (...) w G., po czym odjechał z miejsca zdarzenia. Strona powodowa jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 2.137,07 zł. Jako podstawę prawną żądania powodowy ubezpieczyciel wskazał art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 2214 ze zm.)

Nakazem zapłaty wydanym dnia 22 stycznia 2020 r. w postępowaniu upominawczym referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Grudziądzu uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Wskazany nakaz zapłaty został zaskarżony w całości sprzeciwem przez pozwanego, który wniósł o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. Pozwany przyznał, że dnia 30 czerwca 2016 r. jechał ul. (...) w G.. Zaprzeczył jednocześnie, że uszkodził ogrodzenie i zbiegł z miejsca zdarzenia. W piśmie procesowym z dnia 23 marca 2020 r. uzupełniającym sprzeciw pozwany podniósł dodatkowo zarzut przedawnienia, a przy tym stwierdził, że wszystkie formalności związane ze sprawą załatwił jego pracodawca.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 30 czerwca 2016 r. pozwany W. M. kierował ciągnikiem siodłowym marki (...) z przyczepą ul. (...) w G.. Na ulicę tę jechał mimo zakazu wjazdu pojazdów o masie powyżej 12 ton, podczas gdy kierowany przez niego zestaw ważył

ok. 15-20 ton. Pozwany nie poczuł zahaczenia pojazdem o jakąkolwiek przeszkodę, a po zaparkowaniu pojazdu w docelowej lokalizacji ok. 500 metrów dalej nie zauważył na nim żadnych uszkodzeń ani pozostałości ogrodzenia.

Dowód:

Zeznanie pozwanego – k. 61

Komenda Miejska Policji w G. potwierdziła wystąpienie dnia 30 czerwca 2016 r. zdarzenia drogowego, w którym uczestniczył pojazd marki D. kierowany przez pozwanego. W opisie zdarzenia stwierdzono nieprawidłowe omijanie i odjechanie z miejsca zdarzenia. Wskazano również, że zostało uszkodzone ogrodzenie posesji nr (...) przy ul. (...), a materiały postępowania wraz z wnioskiem o ukaranie W. M. z art. 97 k.w. w zw. z art. 23 Prawa o ruchu drogowym zostały skierowane do Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku.

Dowód:

Zaświadczenie z dnia 17 listopada 2016 r. – k. 20

(...) spółka akcyjna V. (...) w W. udzielało ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza przedmiotowego pojazdu mechanicznego marki D.. Strona powodowa wypłacił W. W. odszkodowanie w kwocie 2.137,07 zł za uszkodzone ogrodzenie.

Dowody:

Zapytanie (...) z dnia 27 lipca 2016 r. – k. 21

Pismo z dnia 6 września 2016 r. – k. 28

Kosztorys – k. 30-34

Potwierdzenie wypłaty odszkodowania – k. 35

Pismem z dnia 8 grudnia 2016 r., doręczonym dnia 23 grudnia 2016 r., strona powodowa wezwała bezskutecznie pozwanego do zapłaty kwoty 2.137,07 zł.

Dowód:

Pismo z dnia 8 grudnia 2016 r. z potwierdzeniem odbioru – k. 36-39

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów i zeznań pozwanego. Wiarygodność wymienionych środków dowodowych nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu. Odnośnie do zaświadczenia z dnia 17 listopada 2016 r., należy jedynie zauważyć, że odzwierciedla ono w sposób lakoniczny ustalenia poczynione przez Policję oraz zawiera informację o skierowaniu do sądu wniosku o ukaranie pozwanego za nieopisany w zaświadczeniu czyn. Nie może natomiast stanowić podstawy ustaleń co do rzeczywistego przebiegu zdarzenia, w sytuacji, gdy pozwany zaprzeczył okolicznościom ujętym w zaświadczeniu. Nie może też służyć rekonstrukcji świadomości pozwanego o wystąpieniu zdarzenia, gdyż okoliczności tej w żaden sposób nie stwierdza.

Zgodnie z art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 2214 ze zm.), zakładowi ubezpieczeń (...) przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący zbiegł z miejsca zdarzenia. Ciężar wykazania przesłanek odpowiedzialności kierującego pojazdem spoczywa na ubezpieczycielu zgodnie z ogólnymi regułami rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.). W rozpoznawanej sprawie

pozwany zaprzeczył, po pierwsze, uszkodzeniu ogrodzenia pojazdem marki D. dnia 30 czerwca 2016 r., po drugie, swojej świadomości dokonania takiego uszkodzenia, po trzecie, zbiegnięciu z miejsca zdarzenia. Żadna z tych okoliczności nie została wykazana przez stronę powodową w toku procesu. Powodowy ubezpieczyciel nie podjął w szczególności żadnej inicjatywy dowodowej w zakresie osobowych źródeł dowodowych (np. świadków, na istnienie których wskazuje zaświadczenie Policji z dnia 17 listopada 2016 r.), dokumentów (np. w postaci orzeczenia wydanego w sprawie o wykroczenie zainicjowanej przez Komendę Miejską Policji w G.) czy zdjęć (z zeznań pozwanego wynika, że bliżej nieokreślonymi zdjęciami dysponowała Policja). Opierając się na dostępnym Sądowi materiale procesowym można jedynie przyjąć, że ogrodzenie nieruchomości przy ul. (...) rzeczywiście było uszkodzone. Materiał dowodowy nie daje natomiast żadnych podstaw do uznania, że (1) do uszkodzenia ogrodzenia doszło w okolicznościach opisanych przez stronę powodową, (2) pozwany miał świadomość uszkodzenia ogrodzenia i (3) mając tę świadomość pozwany oddalił się z miejsca zdarzenia. W tym stanie rzeczy okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pozwanego nie zostały wykazane, a powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

Nietrafny okazał się natomiast zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego. Dochodzone pozwem roszczenie przedawnia się w terminie trzyletnim jako związane z działalnością gospodarczą powodowego ubezpieczyciela (art. 118 zd. pierwsze k.c.), przy czym początek biegu przedawnienia należy wiązać z datą wypłaty odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2017 r., IV CSK 196/16, niepubl.). W przypadku trzyletniego terminu przedawnienia koniec tego terminu przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego (art. 118 zd. drugie k.c.). Strona powodowa wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie w dniu 6 września 2016 r., a zatem koniec terminu przedawnienia przypadał na dzień 31 grudnia 2019 r. W tej właśnie dacie wniesiono pozew, a zatem zarzut przedawnienia nie okazał się zasadny.